

JEDNA DVĚ VEČKY

SABINA ZELENÁ

JEDNA DVĚ
OVEČKY

Sabina Zelená

PROLOG

Šumění mořských vln a křik racků si našly cestu do mého podvědomí. Tak poklidné a nádherné, pomyslela jsem si.

Pak jsem si však začala uvědomovat i jiné věci. Písek na těle a vodu olizující mi nohy. Vlasy přilepené přes oči, sůl na rtech a škrábavý pocit v krku. Nic z toho mi nedělalo velké starosti, teprve následující vjemy ve mně vzbudily hluboký neklid. Například to, že nedokážu ovládat své končetiny ani otevřít oči a že mi v hlavě najednou pulzuje ostrá bolest.

„Slyšíte mě, slečno? Haló!“

Ženský hlas se mi ozýval těsně u ucha a působil mnohanásobně zesíleně, jako by na mě hulákal přes megafon. Narážel mi do lebky a celou ji rozvibroval, až se mi z toho obracel žaludek.

„Co se vám stalo? Ublížila jste si?“

Neznámá mnou silně zatřásla. Sotva jsem si stačila všimnout, jak divný mi přišel její dotyk – tak horký a ledový zároveň –, když jsem konečně našla své ruce. Zvedla jsem je k hlavě, abych odstrčila ta pomyslná ocelová klepeta, která ji svírala, mačkala, drtila.

„Nejste mrtvá, díky bohu. Zavolám vám pomoc!“

Připadalo mi, že neuplynuly ani dvě vteřiny, a už mě dva zdravotníci nakládali na nosítka. Při chůzi k parkovišti mnou pohupovali jako na horké dráze. Zmohla jsem se na to, abych se před naložením do sanitky prudce vyzvracela přes okraj, a pak už jsem se jen vláčně, oddaně zhroutila zpět na lůžko.

„Jak se jmenujete, slečno?“ zeptal se jeden ze zdravotníků.

Otevřela jsem ústa, abych odpověděla.

Počkat.

Sevřela jsem rty zase pevně k sobě, zato oči jsem vytřeštila.

Nevím, jak se jmenuju. Já nevím, kdo jsem!

Připoutali mě popruhy k lůžku, nasadili mi kyslíkovou masku a potom s ohlušujícím třísknutím přibouchli dveře sanitky.

Ujížděli jsme... kudy?

Čas jako by nic neznamenal. Byla jen bolest a oslepující světlo nabírající na intenzitě.

A pak jsem ztratila vědomí.

HEDVIKA – O DVA TÝDNY DŘÍV

Můj život začal zmizením. Ne mým, samozřejmě. *Já* jsem tu pořád byla, na rozdíl od lidí, kteří měli v těsném seskupení utvářet mozaiku mého života.

První přišla na řadu Hedvika, žena, s níž se máma krátce přátelila před mým narozením. Byla zjevně tak úžasná, omamná a neodolatelná, že mě po ní pojmenovali. Z jejího zmizení se máma nikdy úplně nevzpamatovala a z toho mámina, které přišlo před deseti lety, se zase nevzpamatoval táta.

A teď...

„Je čas, srdíčko.“

Nakláněla jsem se zrovna přes zábradlí a nechala si ofinu cuchat chladným přímořským větrem. Zbytek vlasů mi vězel v neuspořádaném copu ze včerejška, ale protože mi v tuhle chvíli pramálo záleželo na vzhledu, nechala jsem vítr větrem. Však oni mi lidé ten rozcuch á la právě-se-probudila odpustí.

Otočila jsem se na Bianku, která si mě prohlížela s obočím soucitně staženým. V koutcích očí se jí třpytily slzy a mně do těch mých taky okamžitě vhrkly, skoro jakoby ze solidarity. Nemohla jsem si nevšimnout, že Bianca má tu tmavohnědou paruku, dnes umnou, *vážnou*, trochu nakřivo.

Vzala mě kolem ramen a přivedla blíž k čekajícímu hloučku, kde mi do ruky strčila jednu růži. Ta zjevně měla na rakev přijít, až ji spustí do hrobu, ale mně se nechtělo čekat. Položila jsem ji, kam

patřila, a pak si stoupla zase vedle Bianky. Kněz začal rychle drmolit slova na rozloučenou.

„Kai Hornby byl tichý, nenápadný muž, a přesto se zapsal do myslí a srdcí bezpočtu místních...“

Zatímco se nikdy nezjistilo, co se stalo s Hedvikou nebo mámou, zda utekly, nebo se ztratily cizí vinou, tátovo zmizení z mého života bylo naprosto definitivní.

Srdeční záchvat. Nebylo mu ani padesát.

Bianca mě objala kolem ramen a Joy, moje druhá teta, kolem pasu. Výš nedosáhla.

Navzdory jejich konejšivým dotykům mi připadalo, že co nevidět odletím do prostoru. Jako balónek napuštěný heliem, jemuž někdo přestříhl šňůrku od těžítka.

Zhrzená. Opuštěná. Neukotvená.

„Nemůžu uvěřit, že už tu není,“ zašeptala jsem do šálku kávy, když jsme se o něco později usadily u Bianky doma. Všechny tři jsme měly napuštěné oči a červené nosy. Snažila jsem se slzy zastavit, ale moc mi to nešlo. „Na sirotka si připadám trochu mladá.“

Právě jsme s tátou oslavili moje jednadvacáté narozeniny. Bylo to ještě tak čerstvé, že jsem málem pořád cítila sladkou chuť dortu na jazyku. A najednou se kácel k zemi a ani přes snahy záchranářů už se neprobral k vědomí. Jako v ozvěně se mi teď vracelo jeho poslední veselé zvolání. *Něco si přeji!*

„A my jsme vzduch?“ ozvala se naoko našťvaně Joy. Nebýt šedin na skráních, mezi těmi velkými polštáři by její drobné tělo vypadalo jako dětské.

„Jo,“ přidala se Bianca, „my se tak trochu považujeme za tvoje adoptivní matky.“

„I adoptivní tety,“ doplnila Joy.

Usmála jsem se a zabořila se do polštářů vedle ní. „Ještě že vás mám.“

Tohle prý byla součást Hedvičina kouzla, že dokázala dát dohromady všechny osamocené podivíny v rozmezí pěti kilometrů a vytvořit z nich nesourodou, ale dokonale k sobě padnoucí bandu lidí a svým šarmem a hřejivou povahou utužit přátelství natolik, aby vydrželo napořád.

Nejdřív se dala do kupy s mámou, pak nabalily ještě další dvě holky zhrzené odmítáním společnosti a vznikla Znamá čtyřka. Tak se jim říkalo. Přála bych si k nim tehdy patřit.

Ne že bych nepoznala žádná vlastní přátelství s vrstevníky, ale nikdy jsem neprožila nic tak intenzivního, a to jsem tu ženu znala jen z vyprávění. Pořád jsem si pamatovala, jak o ní máma mluvivala s ohníčky v očích a občas toužebně vyhlédla z okna. Jako by doufala, že se tam Hedvika prostě objeví, aby mohly ve svém přátelství pokračovat tam, kde v něm přestaly.

A já jsem věděla, že tohle teď bude moje role. Toužit po návratu někoho, kdo už se mi nevrátí.

Něco si přeji...

„Zase tě bolí hlava?“

„Hm?“ vzhledla jsem. Ani jsem si neuvědomila, že si mnou spánky. Kdyby jen to pomyslné kladivo bušící mi do mozku chtělo dát na chvíli pokoj! „Jo. Vlastně mě to probudilo.“

Bianca zabírala druhou polovinu svého gauče ve tvaru L. V noci jsme se trochu kopaly, když jsme se převalovaly a předstíraly spánek. Než jsme zhasly, padlo několik nabídek zmiňujících dostatek postelí v domě, ale stačilo zavrtět hlavou, aby jim bylo jasné, že nedokážu být sama.

Teta nad ránem nepřipomínala svůj střední věk, vypadala starší. Nebylo to ovšem obvyklou holou, nápadně lesklou hlavou – paruka stále odpočívala na stole, kam ji Bianca po pohřbu nedbale odhodila, protože jí v ní bylo hrozné horko – nebo nedomalovanou půlkou chybějícího obočí. Žádné líčení by nezamaskovalo kruhy pod očima a vrásky, které se jí prohloubily jednak v posledním týdnu a jednak teď při pohledu na mě.

„Nějak se mi to nelíbí, srdíčko,“ šeptala, aby neprobudila Joy, zkroucenou v křesle. „Neměla by sis zajít k doktorovi? Tohle není normální, mít tak silný bolehlavy každé den.“

„Nedělám pomalu nic jiného, než že chodím na kliniku,“ zabrblala jsem. „Moje doktorka mě musí mít plný zuby, přísahám.“

„Co ti teda řekla?“

„Že je to z emočního vypětí.“

„A ty předtím, než Kai... Chci říct, ty *dřív*?“

Tak se teď dělil čas. Před tátovou smrtí a po ní.

„Prej ze stresu.“

Obě jsme věděly, že je to blábol. Neměla jsem sebemenší důvod být vystresovaná. Momentálně jsem byla nezadaná, a tudíž bez jakékoliv emočně vypjaté zátěže ze strany mužů. Moje koníčky, čítající plavání, běhání a procházky do přírody, nikdo nemohl ani náznakem považovat za zdroj jakéhokoliv stresu, právě naopak. Měla jsem dobrou práci, která mě bavila, navíc se nedalo říct, že bych se zrovna přetřhla. Vést krámk s ezoterickými pomůckami, kam chodili víceméně jen spirituálně založení, nehádaví zákazníci, bylo snadné jako dýchání. Dokonce jsem si tam pod pultem zvládla číst, když byl zrovna klid.

Ano, stresem se vyloženě rozpadám na kousky, pomyslela jsem si ironicky. Jenže žádné z těch vyšetření, skenů hlavy a krevních testů neukázaly nic nepatříčného. Musela jsem se prostě smířit s tím, že...

„Je to prostě genetická záležitost.“

Jasně se mi vybavovalo, co následovalo, když jsem s tím přišla. *Tati, poslední dobou mě strašně bolí hlava*, řekla jsem v čerstvých čtrnácti a on zareagoval, jako kdybych mu oznámila nějakou šílenou terminální diagnózu. Nechápala jsem jeho zděšení, ty bolesti nebyly až tak strašné, spíš prostě otravné a nepříjemné. Ale děsivé?

Na druhou stranu, Kai Hornby byl chlap, který mě obalil několika ručníky, když jsem poprvé dostala měsíčky. Svižně a snad i trochu zbrkle mě pak naložil do auta jako chorou a odvezl mě za Joy a Biankou, aby mi vysvětlily menstruační cyklus. Zřejmě to pokládal za

výhradně ženskou záležitost a předpokládal, *doufal*, že tu jeho manželka bude, až se dceři spustí hormony.

Zatímco na krvácení náctiletého děvčete tety reagovaly uvolněně, *vítej v klubu, princezno*, na novinky ohledně pobolívající hlavy reagovaly stejně prudce jako táta.

„*Ksaku!*“ uteklo tehdy Joy.

Všichni mi potom, trochu zmatečně a na přeskáčku, vysvětlili, že máma trpěla úplně stejnými bolestmi hlavy, které později zesílily do stavu migrén. Kvůli nim prý často zůstávala doma, neschopná fungovat. Při lehčích zvracela od rána do večera, při horších na pár dní přicházela o zrak.

„*Máte pravdu, zní to hrozně,*“ souhlasila jsem, morbidně potěšená z faktu, že mám s mámou něco společného. „*Ale pořád nechápu, proč kvůli tomu máte tak staženej zadek.*“

Vyměnili si pohled, který jako by říkal: *prozradit jí to, či neprozradit, to' otázka.*

Nakonec jsem to z nich dostala. Nemělo to co dočinění s tím, co máma prožívala, ale jak skončila. V den, kdy zmizela, prý šla bolestmi hlavy vychodit na pláž. Zřejmě se rozhodla i plavat, čemuž jsem rozuměla, protože mně chladná voda taky pomáhala. Zatím v podobě obkladů na krk a čelo, jen trochu, ale přesto.

Nikdo nevěděl, co přesně se stalo. Pláž byla až opuštěná, našly se pouze máminy věci. Sandále, taška s ručníkem a platem aspirinu. Oficiální verze tedy zněla, že ji možná přemohla kombinace migrény, zvracení a ztráty zraku a ona se utopila, než se stihla vrátit na břeh. Tělo se nikdy neobjevilo.

Jednoho večera jsem zaslechla policistu tiše promlouvajícího s tátou, zdánlivě daleko od dětských uší, nabízet i jiné verze. Že svoje zmizení opuštěnými věcmi nahrála schválně, aby mohla odejít za jiným životem, zněla jedna z nich. Další byla o dost drsnější. To slovo tehdy padlo nahlas. Sebevražda. Nebyla by první, vysvětloval policista, kdo plaval do úplného vyčerpání daleko od pláže, aby se pak už nedokázal vrátit. A pokud by takovou osobu navíc strhl nějaký proud, tělo vůbec nemuselo být vyplaveno na pevninu.

„Ne, to by Daphné neudělala. Nenechala by tady Hedviku.“

Vrátili se tedy k náhodnému utonutí z důvodů fyzického oslabení.

Proto se teď všichni klepali strachy, kdykoliv mě viděli s aspirinem. Mysleli si, že mě migréna zastihne při jedné z těch činností, kdy může jít o život. Například při řízení. Nebo plavání. Nebyla jsem blázen, abych komukoliv vykládala, že se sama často chodím z bolehlavů vyplavat, že chladná voda vážně má blahodárny účinek.

Jednou mě táta přinutil slíbit, že se při migrénách k vodě ani nepřiblížím. Jako bych snad při nich vůbec dokázala chodit. Zvládala jsem se jen doplazit k záchodu, abych mohla opakovaně vyprazdňovat vnitřnosti do úplného vyčerpání.

Ale bolehlavy? Za slabší odvar své nemoci jsem byla snad i radši, nepřinutil mě totiž ustoupit od normálních aktivit. Možná jsem zkonsumovala mnohem víc prášků proti bolesti než běžný smrtelník, ale pořád jsem dokázala chodit do práce a většinou i předstírat, že mi vůbec nic není.

„Tohle křeslo je tak nepohodlný,“ zabručela Joy, což mě vrátilo do přítomnosti. „A vy dvě nemáte respekt ke spícímu člověku.“

„Aspoň někdo tu spal,“ namítla jsem.

„Já rozhodně ne,“ ozvala se Bianca. „Hedvika mě celou noc kopala.“

„Kopaly jsme se navzájem. Potřebuješ větší gauč.“

„Víte, že bychom se všechny tři vešly ke mně do postele. To letiště jsem si nekoupila jen tak pro nic za nic. Mám ráda prostor a pohodlí.“

„Nevím,“ uchechtla se Joy, „jestli by se tohle tvojí ženě zrovna líbilo.“

Bianca mávla rukou. „Co by se jí na tom nelíbilo? Ty jsi taky šťastně vdaná, a to za chlapa, abych byla přesná, a Hedvika je prakticky moje neteř.“

Zasmály jsme se, byť trochu nuceně.

„Myslím, že dneska už budu spát ve vlastní posteli,“ řekla jsem a sledovala dva páry smutných očí a stažených obočí. „Zvládnu to. Podívám se na pár filmů, a když dojde na nejhorší, vezmu si prášek na spaní.“

Obě byly z pochopitelných důvodů na zmínky jakýchkoli léků háklivé a Bianca se okamžitě narovнала.

„Nechceš to dneska vzít přes kliniku? Nějakej doktor by tě určitě vtlačil do rozvrhu. Dovezu tě tam.“

„To bych teda udělala díru do světa! Pane doktore, už mě zase bolí hlava. Co by mi na to asi tak řekl? Abych šla domů odpočívat. Což mám přesně v úmyslu. Navíc... doufám, že to nebude znít divně, ale jsem za ty bolesti hlavy momentálně ráda.“

„Proč?“

„Protože jakákoliv fyzická bolest přebije tu emoční.“

Už zase se mi plnily slzné kanálky. Zhluboka jsem se nadechla a vymrkávala z očí vlhkost, jež od tátova kolapsu ještě nezmizela a já už jsem jí měla plné zuby.

„Mám tě odvézt aspoň domů?“

Trpělivě jsem se nadechla. „Je to dva bloky.“

„Mě klidně odvézt můžeš, nechci jít ani blok, natož dva,“ ozvala se Joy.

Zatímco já jsem měla problém jenom s hlavou, ona s celým tělem. Do rodiny dlouhánů, samá ruka samá noha, se narodila s dwarfismem. Všechno na ní bylo malé, s výjimkou srdce, do něhož by se vešel celý svět a kam jsem měla tu čest patřit.

Zatímco se odlehčeně handrkovaly o to, kdo z nás potřebuje větší péči, protáhla jsem se a vstala.

„Musím se napít a vzít si prášek.“

Bylo nutné bolehlav zarazit už v začátku, aby z něj ta migréna nakonec opravdu nevzešla. Nenašla jsem za ty roky žádný konkrétní spouštěč, kterému bych se mohla vyhýbat, ani zaručenou nápravu slibující úlevu od třeštění, pnutí, pulzování a mžitek před očima. Poslední dobou to bylo čím dál nepředvídatelnější.

Zrcadlo v koupelně se na mě, i když jsem si nerozsvítila, vytasililo s dost otřesným odrazem, takže jsem se snažila dát trochu do pucu. Učesat si zacuchané vlasy, ulíznout ofinu, opláchnout obličej. Aby si ty dvě nakonec ještě nevymyslely, že jsem nemohoucí a ony na mě musí dohlížet jako na mimino. Půjčené tričko jsem vyměnila za

včerejší černý pohřební úbor, který aspoň nebyl tolik pomačkaný. Nutně jsem se potřebovala vysprchovat, ale to jsem chtěla udělat až doma. Alespoň jsem měla *něco* v plánu.

Po celou dobu zkulturňování ke mně doléhaly hlasy tet, ale teprve když jsem otevřela dveře, rozeznala jsem konkrétní slova. Podle toho, jak šeptaly, zřejmě ne určená mým uším.

„Všimla sis ho včera?“

„Juliena?“

„Jo. Stál tam vzadu za náhrobkama a zíral jako nějaký tajnej agent.“

Okamžitě se mi vybavila mužská postava, mračící se naším směrem jako rozružený býk připravený zahrabat kopytem a zaútočit na červenou plachtu. Pokud jsem věděla, byl to tátův dávný kamarád, s nímž už celou věčnost nemluvil. Na pohřbu jsem měla na okamžik dojem, že se tenhle chlápek snad z nějakého důvodu zlobí na mě. Zachmuřené pohledy směřoval právě mým směrem, sotva se pohnul, jen jeho oči kmitaly souběžně s mými pohyby. Ale projít si pohřebním obřadem bez zhroucení mě zaměstnávalo natolik, že jsem na něj zapoměla, jakmile bylo po všem.

Možná to mělo co dočinění i s faktem, že na mě lidé – a obzvlášť mí blízcí – v tomhle městě zadumaně zírali tak hodně a často, že nešlo než si na to zvyknout. Tety mi nikdy nevysvětlily, proč to tak je, a já jsem se po čase přestala ptát.

Co tedy bylo zvláštního na tom, že se tentokrát díval ten Julien? Jistě, vypadal z nějakého důvodu dost rozlíceně, ale vždyť jsem ho neviděla usmívat se ani při žádném předchozím náhodném setkání.

Což bylo poměrně často, protože tohle bylo malé město. Byl to prostě skrz naskrz vážný chlap.

„Co asi chtěl?“

„No, *nepřišel* projevit upřímnou soustrast.“

„Že by se tam přišel škodolibit?“

„Škodolibit? Co je tohle za slovo?“

„Víš, jak to myslím. Neměl třeba radost?“

„Že umřel chlap, se kterým kdysi bejval kamarád? Doufám, že ne. Protože to by z něj dělalo dost opovrženíhodný individuum. Já vím, že se pak rozhádali, ale přece by Julien Kaiovi nepřál takovej předčasnej konec. Navíc, kdyby se tam přišel nějak povyšovat, vypadal by spokojeně nebo aspoň nadřazeně, ne? Včera se ale tvářil dost nepřátelsky.“

„Hm.“

Schválně jsem bouchla dveřmi od koupelny, abych je upozornila na svůj návrat. Dělalý pak jakoby nic, uvolněná rameny, nohy komíhající přes nohy.

„Nechceš aspoň toast, než půjdeš?“ nabídla Bianca.

Proč by mi chtěly zatajit cokoliv ohledně nějakého chlápka z města, který se pradávno přátelil s tátou, ale zjevně si něco možná vyvedli a měli nevyřízené účty, mi bylo záhadou. Ale odmítala jsem nad tím dumat.

„Nene. Já vyrazím.“

Po další probdění noci jsem se cítila naprosto zničená a rozlámaná. Moje tělo žadonilo po pořádném spánku a nabití energie, ale hlava se vzpírala. Celou noc mě trápila úvahami a vzpomínkami a zuby nehty se držela vědomí.

Odhodila jsem peřinu, v noci tolikrát přetáčenou a upravovanou, že napůl trčela ven z povlečení. Ani jsem se neobtěžovala tu motanici ustlat, jen jsem pootevřela okno a odešla do kuchyně zapnout kávovar.

Chyba, ozval se mi chabě hlásek v hlavě. Ranní pití černého nápoje byl rituál, který jsem obvykle prováděla s tátou. Příhodně jsme oba vstávali ve stejnou dobu a první, kdo opustil svou ložnici, automaticky zapnul přístroj, aby se naplnily dva šálky, než se i ten druhý rozespale vypořádá za vůni mletých kávových zrn.

Nejhorší na tomto rituálu bylo to, jak vznikl. Táta se jednoho rána probudil, a zatímco si mnul ospalky z očí, poslouchal hučení stroje. Kávu si automaticky plánoval vypít s mámou, jen co se každou chvílí vrátí z obvyklé procházky po pláži. Teprve když jsem do kuchyně vstoupila já, si uvědomil svůj omyl. Ten chvilkový záblesk normálnosti byl zřejmě natolik opojný, že táta zapomněl na realitu. Chtěl rychle nápoj z jednoho šálku vylít, protože dotyčná – čerstvě zmizelá – si jej neměla jak vypít. *Počkej*, řekla jsem tehdy a vzala mu hrnek z ruky.

Hořká tekutina mi zprvu nechutnala, věděla jsem však, že můj zásah zabránil tátovi se úplně složit, a tak jsem s ním každé ráno pila kávu dál. Nejdřív s pořádnou dávkou cukru a smetany, ale postupně se moje chutě změnily – zároveň s rostoucím, zaoblujícím se tělem – a vrátila jsem se k neslazené verzi s pouhou kapičkou mléka.

Tahle vzpomínka mi teď plula před očima, zatímco jsem seděla na chladném línu opřená o lednici a vzlykala si do dlaní. Kdo ji teď bude pít se mnou?

„Tati,“ šeptala jsem a utírala si nos, „mami...“

Čtverec vycházejícího slunce zformovaného do obrysu okna v naší kuchyni se postupně plazil ke mně, dokud se nedotkl malíčku mé nohy. Pozorovala jsem ho jako zhypnotizovaná, naprosto ztracená v prostoru a čase, a teprve ten lehký dotyk tepla mě vyburcoval k pohybu. Zvedla jsem se, vychladlou kávu nechala stát a vrhla se ze dveří.

Nevzala jsem si ani boty a bezhlavě nechala dveře zavřené, ale nezamčené. V tom domě nebylo nic, oč bych nerada přišla, leda by to mělo vlastní tlukoucí srdce. Naše město navíc bylo příliš poklidné a uspořádané na to, aby tu zrovna v tenhle okamžik probíhal nějaký trestní čin.

Nohy mě samy vedly na pláž a utíkala jsem ještě předtím, než se dotkly prvního písečného zrnka. Provádět známou aktivitu bylo úlevné. Klusala jsem po mokřém písku a nechala jarní vánek osušovat mi slané cestičky na tvářích a odvívat vlasy z obličeje.

Nacházelo se tam jenom pár dalších lidí, surfař marně čekající na větší vlny, několik pejskařů a rybář na konci mola. Všichni dostatečně daleko ode mě, abych je nemusela zdravít. Připadalo mi, že bych znovu propukla v pláč, kdybych teď ze sebe měla vypravit jediné slovo.

A tak jsem běhala od jednoho skalnatého výběžku k druhému, kolem mola jednou, dvakrát, třikrát. Tak dlouho, dokud mi nehučelo

v uších a na prsou nepálilo námahou, dokud mě nohy nesly. Možná bych délku své oblíbené pláže zvládla dát ještě jednou, kdybych nezahlédla Bianku, jak na mě mává z parkoviště mezi dunami.

„Ahoj,“ dostala jsem ze sebe, celá udýchaná a rozklepaná. Namožené svaly protestovaly proti každému dalšímu pohybu, ale nevšímala jsem si jich.

„Nazdárek,“ usmála se teta a podala mi z kartonového nosítka jeden ze tří kelímků. Dnes měla oblíbenou blondřatou paruku ve tvaru podkovy a na rozdíl ode mě vypadala víceméně odpočatě, i když pořád starostlivě mhouřila oči.

Automaticky jsem se rozhlédla po parkovišti.

Joy seděla na lavičce s nohama vysoko nad zemí. „Držím ti místo.“

„Nemusíte mě hlídat.“

Obě se zatvářily, jako že neví, o čem mluvím.

„Myslela jsem, že se hlídáme navzájem,“ pronesla Bianca nevinným tónem.

„Kdy jsme spolu naposledy seděly u pláže a pily kafe?“ dodala Joy.

Věděla jsem dobře, oč jim jde, ale nechtěla se v tom vrtat, protože by to nutně vedlo ke zmínkám o tátovi. Nezmínila jsem první ranní kávu, která stála vystydlá u kávovaru, a místo toho jsem upíjela produkt místní kavárny. Moje chuťové buňky netančily spokojený tanec jako obvykle a mě napadlo, že možná ještě bude trvat, než se věci vrátí do normálu. Jestli vůbec.

„Povíte mi o ní?“ vypadlo ze mě najednou. Ani jsem nevěděla, že moje podvědomí míří tímhle směrem, dokud ta slova nebyla venku.

„O Daphné?“

„O Hedvice,“ připomněla jsem ženu, po níž jsem dostala jméno.

„Jasně,“ odpověděla Bianca trochu zaraženě, „jen... proč zrovna o ní?“

„Proč byla tak důležitá? Já vím, že vás dala do kupy, ale znaly jste se s ní sotva půl roku, a po takový době o ní pořád mluvíte.“

„Nejde ani tak o to, že nás dala dohromady,“ řekla Joy, „ale jak to udělala. A co to potom udělalo s námi.“

Upíjela jsem z kelímku a čekala, co dodá. Tentokrát jsem nechtěla žádná shrnutí, ale detaily.

„Když jsem ji viděla poprvý, měla jsem za sebou úplně strašnej večer. Neuplynul den, abych neslyšela hloupý narážky na svou vejšku. Ve škole jsem si prožila peklo a v práci, kterou jsem mimochodem dostala z protekce díky tátovým konexím, to bylo zrovna tak. Nikdo se na mě nedíval jako na sobě rovnou. Nebyla jsem pro ně Joy, ale trpaslice, která podle nich nemá city.“ Do tónu jejího hlasu se vkradla hořkost. „Chtěla jsem s kolegyněmi trošku utužit vztahy, ukázat jim, že stojím za jejich pozornost. Pozvala jsem je na oslavu svých narozenin a nemusím ti vykládat, jak to dopadlo.“

„Byly na tebe hnusný i tam?“

„To zrovna ne. Ani jedna z nich nepřišla.“

Sevřelo se mi srdce, poslední týden tolik namáhané. „Joy, to mě mrzí.“

Usmála se, zeširoka a opravdově. „Nemusí. Takhle jsem právě potkala Hedviku, víš? Šla zrovna s Daphné po ulici a našla mě tam brečet. Nepřekročily mě jako předchozí kolemjdoucí. Začala se se mnou bavit, a když se dozvěděla o fiasku s nevydařenou oslavou,

prostě mě zatahla zpátky do domu i s Daphné. Jenom řekla *my to s tebou oslavíme!*“

Bianca se naklonila přese mě, aby ji mohla pohladit po paži.

„Myslela jsem, že to dělá jen z lítosti. Ale další den se za mnou vrátila a pozvala mě na filmovej večer. A bylo to, staly se z nás kamarádky. Tenhle moment je jen jeden z mnoha, kdy se postarala o to, abych si připadala důležitá. Rodina mě sice milovala a podporovala vždycky, ale to není to samý, jako když to přijde od cizích.“

„Kvůli mně si oholila hlavu,“ navázala Bianca na Joyino vyprávění o významných okamžicích. „Tehdy se o alopecii moc nevědělo. Teď už necítím potřebu ji schovávat pořád, ale tenkrát... jsem měla pořadnej mindrák. Hedvika dělala, že ty holý mapy ve vlasech ani poloviční obočí nejsou nic závatného, a dlouze se mnou probírala holení hlavy a paruky. Ne jako ostatní, který se na mě sotva dokázali podívat a dotknout se mě, jako bych snad byla nakažená leprou. Zdráhala jsem se shodit zbytek vlasů, říkala jsem jí, že je mnohem lehčí o tom jenom mluvit, obzvlášť pro někoho, kdo má vlasy a ochlupení v pořádku.“ Měla při tom na tváři stejně zasněný výraz, jaký nasazovala máma při jakékoliv zmínce o dávné kamarádce. „A tak se jednou sebrala a za hodinu se vrátila holohlavá. Měla tak krásný hustý vlasy, tmavý jako vrána. Přesně jako ty. A prostě je shodila, abych viděla, že i bez vlasů dokáže být ženská přitažlivá. Tak jsem to udělala taky a šla pak s Hedvikou nakupovat velký náušnice.“

„To si pamatuju,“ dodala Joy. „Říkala, že když už nemá vlasy, konečně vyniknou její ušní lalůčky.“

Zasmály se a já s nimi. Znovu jsem si přála moci být součástí jejich tehdejší skupinky. Sama jsem si s mámou i tetami vždycky připadala důležitá, sebejistá. Ale nezažila jsem to omamující přátelství, emoční spojení s cizím člověkem, které lásku rodiny rozšíří o další okruh a obohatí o další odstín.

„Hedvika zní báječně. Připadám si proti ní tak... nicotná. Obyčejná. Divná.“

Obě mě objaly, jedna kolem ramen, druhá kolem pasu. Zahnila jsem potřesením hlavy vzpomínku na pohřeb a spolkla knedlík v krku.

„Všechny jsme divný. Proto k sobě patříme,“ zašeptala něžně Bianca.

Opřela jsem si hlavu o její rameno. „Přála bych si ji poznat. Patřit do té vaší party.“

„Vždyť do ní patříš,“ poplácala mě Joy smířlivě po stehně.

„Víš, jak to myslím. Tehdy v začátku té blaženosti.“

Chvilí jsme mlčely a jen poslouchaly šumění mořských vln a křik racků.

„Co se s ní asi stalo?“ pronesla zamyšleně Bianca tolikrát omílanou otázku.

Hedvika se prý v tomhle městě objevila zničehonic, jako blesk z čistého nebe, a stejným způsobem i zmizela. Nikdo tomu nerozuměl ani nikdy nenašel žádné vodítko směřující k vyřešení té záhady.

Vypila jsem poslední kapku kávy a protáhla si svaly, které pořád ještě pulzovaly. „Dneska mě nebolí hlava,“ uvědomila jsem si.

Pravda, slabě mi hučelo v uších a měla jsem trochu pocit, že můj mozek snad najednou má kolem spoustu místa a volně naráží do lebky, ale necítila jsem bolest.

Joy si nahlas oddychla a obdařila mě úlevným úsměvem. „To je výborný!“

„Co kdybychom si daly snídani u mě doma a pak vyrazily do města? Potřebuju nový náušnice.“

„Bianko! Máš jich snad tisíce.“

„Ale ty jsou okoukaný. Můžeš mi pomoci vybírat.“

Vstaly jsme všechny naráz a já jsem se musela prudce předklonit v náhlé závratí.

„Co je? Co se děje?!“ chrllila na mě Joy, která se právě tyčila do výšky mého ucha.

„Neplaš,“ dostala jsem ze sebe. Před očima se mi dělaly mžitky. „Jen se mi motá hlava. Už to odeznívá.“

Postavila jsem se a udělala krok. Pak všechno zčernalo a já jsem se skácela k zemi.

„Tohle vážně není nutný,“ namítla jsem slabě, když mi Bianca už potřetí natřepávala polštář na nemocničním lůžku. Nebyla jsem v bezvědomí ani pár minut, a ty dvě se chovaly, jako bych měla na kahánku. Společnými silami mě nacpaly na zadní sedadlo a pádily na pohotovost, až jim při brždění a rozjíždění na křižovatkách kvílely brzdy.

„Omdlela jsi,“ kontrovala Joy. Hodila to po mně jako obvinění, bylo ale vidět, že má strach.

U lůžka stála i moje doktorka. Kulatá měkkosrdcatá babička, která měla těsně před důchodem. Na klinice doktorka Gibbs, bez nemocničního obleku kdekoliv ve městě Doris. Skvělá ženská, všeobecně oblíbená. Ona znala všechny a všichni znali ji.

„Jak se cítíš teď, Hedviko?“ zeptala se s propiskou připravenou nad složkou, aby si mohla dělat poznámky.

„V pořádku, možná jen trochu slabá. Vynechala jsem pár jídel, špatně jsem se vyspala. Tohle nic není, vážně.“

„Pořád tě bolí hlava?“

„Dneska ne.“

Bianca přispěchala s dovětkem: „Ale předtím to bylo každé den.“

Pero zaškrábalo po papíře. „A migrény?“

„Naposledy před dvěma týdny.“ Plus minus. Už tak z toho dělaly velkou vědu.

„Trápí tě něco dalšího?“

Na pár vteřin se rozhostilo ticho.

„Promiň, Hedviko, nesnažím se být necitlivá,“ pospíšila si a konejšivě mě pohladila po paži, když uviděla, jak se mi roztřásla brada. „Já vím, že ti právě zemřel táta, a to emoční vypětí musí být extrémní. Ptám se spíš na fyzické příznaky.“

„Vůbec nic. Tohle není z bolehlavu ani z ničeho podobného. Když nad tím teď přemýšlím, dneska jsem se ještě ani nenapila vody. Prostě mě přemohla slabost, to je všechno.“

Možná jsem to taky přehnala s tím běháním. Určitě jsem dnes zvládla skoro třikrát tolik, než normálně běhávám.

Doktorka poklepala propiskou o desky. „Já vím. Přesto bych ráda udělala pár testů.“

Vzdychla jsem. „Který neodhalí nic. Jako ty předchozí. Ale poslužte si.“

Přesně podle očekávání dopadla fyzická prohlídka dobře a sken hlavy byl taky čistý. Jenom mi předepsali další dryák na migrény a zafačovali odřeninu na čele, protože jsem při pádu šla vrškem napřed a beton na parkovišti byl hrubý. Nařídili mi odpočívat a podepsali propustku.

Bianca s Joy mě dovezly domů a pak vyprovodily až ke dveřím.

Žaludek se mi zhoupl, když moje kapsy nenabídlý žádný klíč. Co všechno jsem při svém dnešním dobrodružství vytrousila? Pak mi došlo, že jsem ráno vlastně nezamkla.

„Chcete jít dál, abyste mě mohly uložit?“ prohodila jsem shovívavě, když Joy nakročila k otevřeným dveřím.

Bianca se nadechla a pokývala hlavou. Pochopila, ale přesto to zkusila: „Klidně bych si dala šálek čaje.“

„Ať ti ho uvaří tvoje žena,“ pokračovala jsem ve vtipkování, ačkoliv jsem jasně cítila slábnoucí nohy, závrať z únavy a mrak, který se nade mnou právě zatahoval. Co nevidět mě přemůže další plačtivý záchvat a nechtěla jsem, aby toho tety byly svědkem. Už tak mě obletovaly moc. Nehodlala jsem jim po dnešním výletu na kliniku přidělovat starosti.

Jedna po druhé mě tedy objaly a odešly k autu. Neodpustily si však: „Zavolej, kdybys nás potřebovala! Ve dne v noci.“

Další týden uplynul v mlžném oparu. Spala jsem, když mě přemohla únava, jedla, když mě k tomu žaludek vyburcoval, mluvila, když mi tety zavolaly. Televize pro nás s tátou bývala zbytná záležitost, pouštěná pouze na večerní zprávy, ale teď běžela v podstatě nonstop. Potřebovala jsem umožnit ticho a vlastní myšlenky, které mě jako vojáci ze zákopu napadaly v nejmíň očekávaných chvílích.

Moje slzné kanálky dostávaly pořádně zabrat. Stačil pohled na tátův holící strojek, kolínskou, dva kartáčky v kelímku nebo třeba jenom na zavřené dveře jeho ložnice, máminy staré nefunkční skříňové hodiny, které měl rád, či zatoulanou pánskou ponožku vedle pračky, a už se nezadržitelně plnily. Hromady zmáčených, posmrkaných kapesníků na nočním i konferenčním stolku byly víc než výmluvné.

Chodila jsem na procházky v noci, abych náhodou nenarazila na známé. Další přání upřímné soustrasti a dotazy na můj mentální stav bych už nesnesla. Neotevírala jsem dveře, když někdo klepal, a nechávala klíč v zámku, aby se svým náhradním nemohly tety vpustit dovnitř samy. Probuzený pocit provinilosti, že doma jen tak poustevničím, by byl stejně nesnesitelný jako jejich soucit.

